

Družinski tednik

RUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Izhaja v četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta 29/I. Rokopisi se ne vračajo. Poštni predal št. 345. Račun Pošne hranilnice v Ljubljani št. 15.393.

Ljubljana, 29. avgusta 1935

Naročnina za četrto leta 20.- Din, za pol leta 40.- Din, za vse leto 80.- Din. V Italiji za vse leto 40.- lir, v Franciji 50.- frankov, v Ameriki 2½ dolarja. — Za odgovore je priložiti znamko.

Ubogi Mortimer

Tragična usoda moža, ki je dobil v vojni strel v glavo. Zaljubljen v voščen kip. — Sedem let pozneje...

(m-i) Kjöbenhavn, avgusta

Mortimer... Mortimer... Ali ni bilo tako ime nekaku vitezu Pauleta, zaščitniku Marije Stuart, škotske kraljice, ki so jo Angleži vjeli in obglavili? Mortimer, vroči oboževalec lepe kraljice, tisti, ki je žrtvoval svoje življenje, samo da bi rešil kraljico? Mortimer, ganljivi junak v pretresljivi Schillerjevi tragediji o nesrečni škotski vladarici?...

Da, on je to... A kaj ima opravka s sedanostjo? Saj je vendar minilo že nekaj stoletij, kar je angleška kraljica Elizabeta velela odsekati svoji tekmi glavo, da utrdi veličino svoje domovine!

Da, res je. In vendar je spet oživel duh nesrečnega Mortimera, oživel v tako čudnih okoliščinah, da... Toda začnimo rajši od začetka.

Leta 1923. je živel v Kjöbenhavn neki bančni uradnik, Henry Stell po imenu. Po rodu je bil Švicar. Čeprav je bil podanik nevtralne države, se je vendarle udeležil svetovne vojne, in sicer na strani zaveznikov v francoski armadi. Dobil je nevaren strel v glavo in se je vrnil v svojo domovino. Tam se mu je rana kmalu zacelila in vse je kazalo, da ne bo nikakih posledic. Zakaj v njegovem obnašanju ni nihče ničesar opazil, kar bi zbujalo le najmanjšo bojazn. Dokler se ni deset let po končani svetovni vojni začela dogajati s Henryjem Stellom čudna izprememba.

V Kjöbenhavn je imel takrat neki Walpole znamenit kabinet voščenih kipcev, skoraj izključno delo svojih rok. Stanoval je tik zraven tega kabineta.

Po golem naključju je nekega dne završil tja Henry Stell... in s tem se je stvar začela. Od tistih dob je bil bančni uradnik redno vsak teden enkrat v gostih pri voščenih kipcih, in vselej je odhajal čudno vznemirjen in nervozen. Po navadi je trajalo po več ur, časih tudi vso noč, preden se je pomiril. Toda nihče ni temu pripisoval posebne pomena, posebno zato ne, ker je bil Stell po prestani »križi« vseh spet popolnoma normalen.

Najlepša vseh žena...

Le staremu Walpolu se je vedenje njegovega obiskovalca začelo dozdevati nekam čudno. Gledal je, kako prihaja točno ko ura vsak teden v njegov kabinet in potem po cele ure zaverovano strmi v voščen kipce škotske kraljice. Iz početka se je Walpolu še dobro zdela, da je delo njegovih rok tako pramljalo njegovega obiskovalca. Toda s časom mu je začel čudni možak postajati le preveč skrivnosten, posebno

ker ga je nekajkrat slišal, kako je mrmljal pred kraljičinim kipom nerazumljive besede:

Najlepša vseh žena, kar jih živi, je tudi najnesrečnejša med vsemi...

Staremu Walpolu se še sanjalo ni, da je čudaški obduovalec škotske kraljice citiral pretresljive besede iz Schillerjeve žaloiige »Marija Stuart«. Zato mu je pa tem manj ostalo prikrto, da je ta tujec v pravem pomenu besede kar gor v ljubezni do voščne kraljice. Šele dosti pozneje so se psihiatrom odprle oči, da je Henry Stell že takrat živel čudno dvojno življenje: večji del kot popolnoma normalen in vesten bančni uradnik, redno enkrat na teden pa kot Mortimer, mladi Schillerjev junak in neuslišani oboževalec nesrečne kraljice Marije. Dokler ni popolnoma utonil v Mortimerju, kraljičinem vitezu, ki se je odločil, da bo izvoljenko svojega srca rešil pred smrtonosnim preganjanjem angleške Elizabete...

Noč groze

Nekega dne je Stell-Mortimer spet prišel, da bi opravil svojo tiho pobožnost pred oboževano podobo. Toda kabinet je bil zaprt, na vratih je pa viselo obvestilo, da ga bodo odprli šele čez nekaj mesecev, češ da so kipi potrebni popravi.

Kaj se je takrat zgodilo s Stellom, lahko samo ugibamo. Vse kaže, da se je bil že tako vživel v vlogo Mortimera, da je mislil, da bodo zdaj Marijo Stuart na ukaz kraljice Elizabete zdaj zdaj obglavili in da je napočil skrajni čas, če hoče ljubljeno svojega srca še rešiti... Prav tako kakor jo je hotel tudi Schillerjev Mortimer še v poslednjem trenutku obvarovati pogube...

Naj bo že tako ali tako, nekega dne je Walpole zbudil čuden žvenket, kakor bi kdo razbijal okna. Ves v strahu, menec da so vdrli tatovi in mu hočejo odnesti dragoceno zbirko voščenih figur, je skočil stari Walpole iz postelje, vzvel revolver in odhitel čez hodnik v kabinet.

In res je videl, da so steklena vhodna vrata razbita, razbita pa tudi steklena omara, kjer je bil spravljen kip Marije Stuart. Vlomilec — v temi ga Walpole ni spoznal — je voščen kip vzvel v naročje, ga stiskal k sebi in zmeden deklamiral:

Kaj mi bo brez tebe to življenje, ljubesen moja! Naj ves svet propade, naj privihra potop vesoljni in vse ugonobi, kar diha — kaj meni mar! Prej ko se tebi odgrem rajši v smrt!

Walpole ni kajpada razumel niti besedice. Vedel je samo, da mu hoče nekdo odnesti njegov kip. Vrgel se je proti njemu — a tedaj je že počil strel, in z razbito glavo je telebnil s police kip angleške kraljice Elizabete, ki je nekoč dala obglaviti Marijo Stuart. Vlomilec je pa rjovel in besnel:

Proč, kraljica, proč, hinavka, proč! Kdo si, morilka? Kaj mi lahko daš?

Tedaj je zagledal starega Walpola, ki mu je očitno hotel vzeti njegovo škotsko kraljico. Drugi strel je počil — in oblit s krvjo se je Walpole zgrudil na tla...

Strel je privabil Walpolovega sina. V paničnem strahu je planil po stopnicah na cesto in prikel policijo. Toda le s težavo so blazneža ukrotili in ga odpeljali v preiskovalni zapor. Tam so našli pri njem neko sliko Marije Stuart in več ljubavnih pesmi, posvečenih škotski kraljici; pod vsemi je bil podpis »Mortimer«. Policiji tedaj pač ni ostalo drugega — v vlomilcu so med tem že spoznali bančnega uradnika Henryja Stella — kakor da ga pošljejo v opazovalni oddelek...

Henry Stell se je bil docela izgubil v Mortimerju; še danes živi v prepričanju, da je bila škotska kraljica njegova ljuba in da jo je samo on rešil pogube...

Te dni smo brali v danskih časnikih tole kratko novico:

V Dawsonu pri Klondyku (U.S.A.) je umrl večkratni milijonar Arnold Stell. Vse svoje imetje je zapisal nekaku Henryju Stelli v Kjöbenhavn. Dedič je pa neozdravljivo bolan; sedem let je že zaprt v umobolnici...

Ko smo brali to kratko vest, smo se spomnili tragedije, ki se je odigrala pred sedmimi leti v Walpolovem kabinetu voščenih kipcev, in smo jo zapisali po takratnih poročilih v časnikih. Nesrečni Stell-Mortimer pač nikoli ne bo izvedel, da je postal milijonar...

APARATE, KI STOKRAT POMNOŽE JAKOST GLASOV. Je dobilo nemško letalstvo. Z njimi slišijo še tako oddaljeno brnenje letalskih motorjev. Ti aparati bodo velikega pomena, če bi kdaj prišlo do vojne. — Naša slika kaže letalca, kako prestreza za aparatom glasove iz zraka.

Humor najboljši priljubljenega Američana

(q-p) Newyork, avgusta

Z Willeyem Postom, slavnim enookim ameriškim letalcem, ki se je te dni ponesečil na Aljaski na poletu iz USA v Rusijo, je strmoglavil v smrt tudi njegov edini spremljevalec Will Rogers, najznamenitejši ameriški humorist, uradni šaljevec Združenih držav, če smemo tako reči. Sodeloval je pri nič manj ko 200 ameriških časnikih, dan za dnem jim je pošiljal svoja duhovita poročila in kramljal o vseh mogočih rečeh. Zraven je sodeloval tudi pri radiu; njegova »predavanja« so bila za preprostega Američana prava vsakdanja hrana. Zato ni čuda, da je služil debele denarje, toda kot izredno dobrosrčen mož jih je skoraj vse podaril dobrotelnim ustanovam, najrajši tako, da javnost tega sploh vedela ni.

Rekli smo že, da je Will Rogers sodeloval pri nekaj sto ameriških časnikih. Njegova poročila so bila kaj svojevrstna; kakor nihče drugi je znal za deti baš tisto, kar Američana najbolj užge. Za primer tole poročilo o njegovem obisku na Angleskem:

»Na čajanki sem bil pri lordu X., ki še ni odkril Amerike. Kajpada sva govorila o golfu in o političnem gospo-

ORIGINALNE FRIZURE

Newyorški damski frizerji zmerom kaj novega odkrijejo. Na gornji sliki vidite dva modela, ki sta dobila prvi nagradi na nedavni mednarodni razstavi frizerske umetnosti v Newyorku.

SCHICHTOVO TERPENTINOVO MILO

Moje perilo — moj ponos
moje milo — varuh perila!

...in za namakanje ženska hvala

darstvu, čeprav je solnce pripekalo, da je bilo kaj. Londonske ulice so umazane od newyorških, toda tamkajšnje dame manj zehajo. Drugič pa o čem drugem, dragi bralci.

Pika in konec. Samo osem vrst — a Američanom je bilo do teh osmih ali desetih vrst več kakor do vseh drugih dolgovernih političnih in gospodarskih poročil, ki jih je njihov časnik prepoln sleherni dan.

Nekega dne so Rogersa vprašali, ali kaj bere romane.

»Seveda, vsak dan,« je odgovoril humorist. »Senzacijske časopise zjutraj pri mleku...«

Svoj nagrobni napis si je sam sestavil:

»Svoj živ dan sem se norčeval iz ljudi — sovražil nisem nikogar.«

Rodil se je leta 1879., poročil pa leta 1908.; imel je dva sinova in hčer.

Predsednik Coolidge mu je nekoč dejal, da bi ga postavil za guvernerja v Oklahomi.

»Hvala,« je odklonil šaljevec. »Guvernerja imam že sam: svojo ženo!« (Besedna igra: guverner je naš guverner, upravitelj, vladarjev ali predsednikov namestnik, zraven pa tudi vladar, ukazovalec. Op. ured.)

Kako priljubljen je bil Will Rogers in kolik ugled je imel med svojimi rojaki, je pač najlepše pokazala njegova smrt. Ko se je te dni sestal ameriški kongres (obe parlamentarni zbornici), so poslanci in senatorji njemu na čast eno minuto molčali. Prejšnjo nedeljo so se pa duhovniki vseh ameriških cerkva v svojih pridigah spomnili velikega pokojnika.

Kjer so najlepše vaščanke doma

Kmetško dekle, ki jo je vzela veleindustrijec, drugo pa guverner

(m-i) Rim, avgusta

Blizu Rima, sedem in petdeset kilometrov stran, sta dve vasi, kamor zahajajo slikarji vsega sveta. Prvi vasi pravijo Anticoli-Corrado, drugi Saracinesco. Tam so ženske nežne in drobnihi kosti in prekrasne, mandljaste oči imajo. Sami izredno lepi in plemeniti tipi so. Zato pač ni čudno, da prihajajo iz Rima in od vsepovsod umetniki semkaj iskat svojih modelov.

Ze marsikatero dekle iz Anticola-Corrada je napravilo prav imenitno kariero, kakor here človek o njih samo v romanah. In vendar je prava božja resnica, kakor je resnica, da se v teh vaseh podeduje poklic modelov iz roda v rod.

Vojvoda in prodajalka cvetic

Prav zanimiva je kariera gospe L., najbogatejše Rimljanke. Rodila se je v vasi Saracinescu. V Rim je prišla nekoč prodajati cvetlice, zakaj mnogo je bila že slišala o slikarjih, ki prihajajo na Piazza di Spagna iskat modelov. Tam je prodajala, kakršen letni čas je pač bil, vijolice ali pa druge cvetlice. Toda nihče se ni zmenil zanjo. Napočila je zima in z zimo je prišel dež v Rim. Dan in noč esih lije je oblakov, ceste so pod vodo, pa tudi na marmornate stopnice, po katerih postajajo in ponujajo dekleta svoje borno cvetje, je lil curkoma dež. Mimo idočim se vsem mudi, nikomur se ne ljubi kupovati cvetk. Naši deklici je bilo marsikdaj hudo mraz, toda lepega dne se je kar pogumno zatekla v kavarno in jela ponujati gostom cvetlice.

Med gosti je slučajno sedel neki vojvoda, in ko je pristopila deklica k njemu, se ji je zagledal v velike skrivnostne črne oči, zagledal se je v njen zagoreli obraz, obraz kmečkega dekleta. Vse rože ji je odkupil, potlej jo je pa prijel za roko. Zdrnil se je, ko je začutil njeno ozko, fino zapetje...

Prihodnji dan je poslal dekle v najbolj gosposki dekliški zavod. Tam se je naučila pisanja in čitanja, petja in godbe. Ko je zapuščala dekliški zavod, je stala na pločniku popolna dama. Kesneje se je prelevila v igralko, še kesneje je pa njena ladjica pristala v zakonskem pristanišču. Poročila se je z nekim rimskim industrijcem.

Vsi rimski umetniki poznajo povest gospe L. in v njeni rodni vasi sanjajo vsa mlada dekleta o taki sreči, kakor je srečala njo.

Kmetško dekle se poroči s kraljevim namestnikom

Kariera mladega kmečkega dekleta iz Anticola-Corrada, ki se je poročila s kraljevim namestnikom R., je pa go-

tovo še imenitnejša. Kraljevski namestnik je kot zasebnik slikar. Tako je nekoč slišal o lepoticah v Anticoli-Corrado, pa se je brž odpravil tja, da bi si poiskal dekle po svojem okusu. Našel je model in se je tako navdušil zanj, da je ostal dalje časa v vasi kakor je bil nameraval, in lepega dne se je s kmečkim dekletom meni nič tebi nič poročil.

Leta so minevala in slikar je postal kraljevski namestnik v Afriki. Tam se zdaj živi presrečna zakonska dvojica, slikar in model, pravilneje namestnik in njegova žena. Dekletovi starši so ostali preprosti kmetje in nič na svetu ni tako vabljivo zanje, da bi jih moglo izvabiti iz domače vasi.

Sanjajoča vas

Tam v teh dveh vaseh vsi sanjajo: modeli in slikarji; slikarji sanjajo o modelih, ki jih bodo tam našli in ki bi jim pomagali do slave, modeli pa sanjajo o slikarjih, ki bi jih vzeli za žene. Tudi deca sanja. Sedemletni pritlikavec Franco, ki sta mu oče in mati slikarjem za model, tudi sanja, da bo nekega dne prišel nekakšen veliki gospod in ga bo vzela v mesto, v tisto mesto, kjer lahko človek je in pije, kar ga je volja in kolikor ga je volja.

In potem... da, potem mu bo tisti veliki gospod kupil lepo svilnato srajco in zelen klobuček s prekrasnim fazanovim peresom, takšnega, kakršnega je imel slikar s Tirolskega, ki je bil lani v Anticolu-Corrado...

ZA 650 MILIJONOV NAKITA.

Ondan so priredili ples v veleposposkem lovskem klubu v Londonu. Udeležilo se ga je 40 uglednih dam iz najimenitnejše londonske družbe. Ves nakit, kar so ga imele na sebi, cenijo na dva in pol milijona funtov (okoli 650 milijonov Din). — Naša slika kaže (na desni) Mrs. Davisovo; njen nakit je bil najdragocenejši med vsemi.

POSADKA NIČ VEČ V NEVARNOSTI!

Doslej je bilo moštvo vsake podmornice, ki se je potopila, obsojeno na pogin. Zdaj so pa Nemci izumili pripravo, ki bo mornarje obvarovala utopljenja. Priprava sestoji iz posode s kisikom, majhne maske in naočnikov; vse to bo pripravljeno v podmornici, kakor nekak rešilni pas, ki si ga bodo mornarji opasali, kadar bi se začela podmornica potapljati. — Na naši sliki vidimo, kako se dva mornarja rešujeta s to napravno iz potopljene podmornice.

Vraže pri Angležih

Zakaj ni dobro pod lestvijo iti ali pa trem cigareto prižgati

(3-p) London, avgusta

Vraža je povsod doma: v napredni, civilizirani in kulturni Veliki Britaniji skoraj nič manj kakor v Srednji Evropi, in tam malone prav tako kakor pri vas »Balkancih«.

Tako na primer Angležinje ne preneso zelene barve; čeprav bi se njihovi polti in plavim lasem prav lepo podala, se je vendarle ognje, ako le morejo. Zakaj? Ker so prepričane, da to nesrečo prinese.

Bog ne daj, da bi šel Anglež kdaj pod lestvijo! Tudi jaz — pa nisem babjeveren! — ne grem nikoli (gotovo uganete, zakaj).

Kako smo veseli, če ubijemo kozarce, čeprav je še tako dragocen: to srečo prinese. A gorje, če gre zrcalo v kose: sedem let nesreče!

Znani vzklík: »Moram potrkati ob les!« kadar omenimo kakšen srečen dogodek, nam je prišel že tako v navado kakor »Hvala!« ali »Dober dan!«

Vse to je ostanek poganstva z lepo porcijo otrožjosti.

Če bi utegnili iti vsem tem stvarcem do dna, bi morda ozdraveli od teh neveseljnosti, ki nam časih grene življenje. Tako se na primer spomnim, da sem se še otrok nekoč peljal s svojo babico na deželo. Ko je napočil petek, sva vžojno prekinila in prodajala ves dan dolgečas — dokler ni prišla sobota. Potem šele sva spet stopila v vlak. Priznali mi boste, da takšno potovanje ni praktično.

Gotovo tudi veste, da ni dovoljeno prižgati treh cigaret z eno samo vžigalico; najbrže pa ne veste, da sega ta vraža tja v burško vojno med Angleži in Južnimi Afričani v začetku tega stoletja, ko je vojakom zmanjkalo žveplena.

Angleži so takrat opazili, ko je ponoči kdo v strelnem jarku prižgal cigareto in ponudil ognja svojemu sosedu in potem še tretjemu, da je le-tega sovražnik zmerom ustrelil.

Neki humorist, ki sem mu pravil o tem, mi je povedal, da je bil v burški vojni sovražnik zelo blizu angleškimi strelnim jarkom. Pri prižgu prve cigarete je Bur vzel puško v roke, pri drugem je prilonil in pomeril, in pri tretjem je sprožil. Tako je nesrečni tretji kadilec po nedolžnem moral in smrt, ki sta mu jo »prižgala« njegova dva tovariša.

Nesrečni torek

Zakaj naj bi bil ravno petek nesrečen dan? — Če se mislite odvadite kaj, začnite rajši v sredo!

Praznovernost je že zdavnaj obsodila petek, da je najnesrečnejši dan v tednu. V tem je samo toliko resnice, da je res neki dan v tednu nesrečnejši — da se tako izrazimo — od drugih; zakaj teden ima svoj ritim, ki ga narekuje, denimo, socialna ureditev našega življenja. A da bi moral biti ravno petek tisti nesrečni dan?!

Ne, petek je dosti boljši kakor glas, ki gre o njem. Pravi nesrečni dan v tednu je pa na videz nedolžni torek. Tako vsaj uči za to presojo najbolj polklicana znanost, statistika o nesrečah.

V neki tovarni so si dalj časa zapisovali vse nesreče, ki so se v njej pripetile, in točno zabeležili tudi, kateri dan v tednu so se zgodile. In tedaj se je pokazalo, da dan smole nikakor ni razkričani petek, temveč torek. Od 100 nesreč jih je prišlo povprečno na:

nedeljo	1
ponedeljek	17
torek	19
sreda	18
četrtak	17

petek 17
soboto 11
Gornja razpredelnica nam vrhu tega pove, da tudi ponedeljek ni nič slabši od tedenskega povprečja. Dokaz, da mu po krivem očitamo njegovo manjvrednost, ko govorimo o »mačkastem« ponedeljku; mislimo namreč, da bi moralo tudi število nesreč biti merilo za to lastnost.

Toda če razumemo pod tem »mačkome« lenobo in malomarnost pri delu, nam da statistika prav. Saj je čudno, da ne moremo po poldrugem dnevu počitka doseči svoje največje tedenske zmognosti, res je pa le. Mogoče da smo od nedeljskega izleta še utrujeni, ali od »kroka« neprespani, ali se pa moramo (prav tako kakor po končanem dopustu) šele prav živjeti v delo: obračamo kakor hočemo, priznati moramo, da je ponedeljek najslabši delovni dan. Naj spet številk govorimo: Od 100 kosov, izdelanih v omenjeni tovarni, jih je prišlo na:

nedeljo	3.6
ponedeljek	12.9
torek	16.0
sreda	17.1
četrtak	16.8
petek	16.7
soboto	16.9

S samo 12.9% stoji tedaj ponedeljek prav spodaj v lestvici našega tedenskega ustvarjanja, najvišji vrh pa doseže naša delovna sposobnost v sredo. Na to skoraj gotovo še niste mislili. Zakaj smo v sredo najbolj porabni? Pač zato, ker smo se že lepo vživeli v delo, ker nam prejšnja nedelja ni več v kosteh ne prihodnja v mislih.

To si velja zapomniti. Ali niste še nikogar slišali, kako se je zaobljubil, da bo v ponedeljek začel novo življenje, da bo, denimo, takrat nehal kaditi? Kajpada je vse skup padlo v vodo. (Ne zamerite, če smo nemara tudi vas zadel.) Ni čudo, saj je ponedeljek najtežji dan za takole preizkušnjo volje, najneprimernejši za posebno velike reči. Drugič, če dovolite, rajši v sredo!

(u-i)

»NAS JADRAN« V LJUBLJANI

Kdor želi imeti jasno sliko o lepota in bogastvu našega Jadrana, naj prihiči od 5. do 16. septembra t. l. v Ljubljano, da vidi veliko pomorsko razstavo pod naslovom »Naš Jadran«. Oblastni odbor Jadranske straže in ljubljanski velesojem želi skoraj leto dni organizirati to zelo zanimivo in za gospodarski razvoj našega Jadrana važno razstavo. Udeleženci kongresa Jadranske straže in obiskovalci ljubljanskega velesoja bodo imeli priložnost, da v kratkem času spoznajo ne samo delovanje naše velike organizacije Jadranske straže za propagando Jadrana, ampak da spoznajo tudi bogastvo Jadrana v vsakem pogledu. Vsak obiskovalec se bo mogel seznaniti z zgodovino, zemljepisjem, meteorologijo, jamarstvom, z rastlinstvom in živalstvom, pestrostjo in slikovitostjo narodnih noš in običajev ter z razvojem pomorskega in tujkega prometa na našem Jadranu. Posebne oddelke tvorijo umetnostna razstava »Naše morje«, gospodarski razvoj našega Jadrana ter raznovrstne žive ribe in druga bitja z dna morja.

Obiskovalci imajo na železnicah polovično vožnjo, tako da je tudi najširši javnosti omogočen ogled prireditve. Na odhodni železniški postaji je treba pose-

Banka Baruch

1, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksenburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064 64, Bruxelles; Holandija, št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija št. 1117-94, Paris; Luksenburg: št. 5967, Luxemburg. Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

leg celega voznega listka kupiti še rumeno železniško izkaznico za Din 5.—, ki potem skupaj s potrdilom o obisku velesoja velja za brezplačno vrnitev.

50% popusta na železnicah je dovoljeno vsem obiskovalcem jesenskega velesoja v Ljubljani od 5. do 16. septembra. Za polovično vožnjo zahtevajte na postajni blagajni železniško izkaznico za 5 Din.

LETOSNI JESENSKI VELESOJEM

Ljubljana v jeseni bo prirejen od 5. do 16. septembra v znamenju našega pomorstva. Največja prireditev v okvirju tega velesoja bo velika Jadranska razstava, ki bo pokazala vse, kar je v zvezi z našim morjem in obmorskim življenjem. Jadranska razstava bo zelo obsežna, saj bo zavzemala 3/4 velesojemskega prostora, ki meri 40.000 m². Poleg Jadranske razstave bomo imeli še druge posebne razstave, ki bodo obsegale industrijo, obrt, arhitekturo, esperanto, perutnino, kunce, koze, ovce itd. Tako bo letošnji jesenski velesojem vsestransko bogat in pester ter bo točna slika priidnega in tihega snovanja ter smotrnega dela naših ljudi.

Kaj beremo drugod

GOEBBELS IN GOERING

(s-p) Pariz, avgusta

Čeprav Nemci na zunaj globoko spoštujejo svoje nove voditelje, si jih — kadar so sami! — vendarle privoščijo. Posebno Goeringa z njegovo »uniformomanijo« in Goebbelsa zaradi neozdravljivega govoričenja.

O tem priča tudi tale zgodbica, ki kroži po Berlinu: Goering in Goebbels sta umrla in sta skupaj prišla pred Boga.

»V pekel, oba!« je zapovedal najvišji Sodnik.

»Samo v pekel? ...« je osupnil nadangel.

»Ne, ne,« je odvrnil Bog Oče. »Goebbelsa spravi v tako celico, kjer bo imel vse radijske aparate, kar jih je kdaj svet videl, do najpopolnejših. Samo mikrofona mu ne daj!

Goeringa pa zapri v drugo celico, tja, kjer imamo spravljene vse vojaške uniforme, kolikor jih je le kdaj bilo na svetu. Samo ostane naj brez zrcal!«

(»Jour«.)

AMERICAN V PARIZU

(s-p) Pariz, avgusta

Neki mlad in bogat American je še tisti dan, ko je prišel za počitnice v Pariz, poslal časniku svojega domačega mesta poročilo o prvih vtisih v francoski prestolnici — tako čudni so se mu zdeli.

Prvo vam moram povedati, je pisal, da je v Parizu vino cenejše od vode; Večina mladih dam ima platinaste lase;

Taksiji se kar vidno prizadevajo, da podirajo pešce;

Noben American ne pride čez Elizejske poljane (ena izmed najlepših pariških promenad), ne da bi srečal katerega rokaja;

Na buduarjih zadenete o belem dnevu skoraj ob vsakem koraku ob ljubavne parčke.

To je vse, kar je vedel bogati American povedati o francoski prestolnici. V opravičilo naj mu bo, da se do takrat, ko je to pisal, še ni bil v Parizu prav prespal.

DAMOKLOV MEČ NAD OTROKOM

(n-l) Augsburg, avgusta

Neki dninar iz Reitenbrucka pri Augsburgu, Schmid po imenu, je bil v spomin na svetovno vojno prinesel s seboj s fronte francosko puško z bajonetom in jo obesil na zid v spalnici.

Te dni se je iz doslej še nepojasnjenih vzrokov zrahljal žebelj, na katerem je puška visela, in orožje je padlo na otročička, ki je spal v postelji kraj zida ter se mu z bajonetom zasadilo za desnim očesom v glavo, da je pogledalo pri nosu ven. Nesrečni otrok bo najbrže podlegel.

Nov dokaz, da so taki vojni spomini ne samo neokusni, temveč tudi silno nevarni, zlasti tam, kjer so otroci v hiši.

»A PISATI ZNAM ...«

(s-p) Pariz, avgusta

Ob koncu prve tretjine dvajsetega stoletja smo, hvala Bogu, postali vendar že toliko napredni, da znamo skoraj vsi Francozi vsaj brati in pisati. Zato se človek skoraj zgrozi, če sreča sredi Pariza nepismenega človeka.

Snoči je bilo, v podzemeljski železnici na trgu Sloge, ko je zelo spodobno napravljen gospod ustavil nekega potnika in ga vprašal:

»Oprostite, prosim, ali pridem tu tja in tja?«

»Seveda,« je začudeno odvrnil odgovorjenec. »Saj vidite povsod velike napise in pojasnila, da človeka kar v oči bodejo; izvolite jih samo prebrati!«

Tujec je bil v vidni zadregi; plaho je pripomnil:

»Ne zamerite, gospod ... brati namreč ne znam.«

Nekateri okoli stoječi so to slišali. Kakor bi trenil, se je zgrnilo okoli nepismenega tučja vse črno ljudi; vsakdo si je hotel publico ogledati toli elegantno prikazen, ki ne zna brati. Tujec se od sramu in zadrege ni vedel kam deti. Sam ne vedoč, kaj govori, je zajecjal:

»A pisati znam ...«
Siromak menda še danes ne ve, zakaj so takrat vsi okoli njega udarili v hamerski grohot ... (»Jour«.)

ŽID IN ŽID JE DVOJE

(o-t) Da hitlerjevci židov ne morejo, ni nič novega. Novo utegne biti za nas le to, da Nemci pri preganjanju narijecev razlikujejo med bogatini in siromaki. Saj pravijo, da je Hitler sam skoval tole »moralno« krilatico:

»Židovski advokat je žid. Židovski zdravnik je žid. Židovski bankir je bankir.«

Hitler prav gotovo pozna tudi ono znano:

»Siromašen bedak je bedak. Bogat bedak je bogatin.«

(»Gringoiret«, Pariz.)

IZVIR BESEDE »ABESINIJA«

(o-o) Večina bralcev dnevnega časopisa najbrže ne pozna izvira besede »Abesinija«. Nastala je iz arabske besede »Habeš« in je prvotno pomenila tropo, čredo, pa tudi vojsko; dokaz, da je ta država že v srednjem veku imela precejšnjo armado.

Beseda »Etiopija«, kakor nekateri narodi še zmerom imenujejo Abesinijo, pa izvira iz grščine in pomeni deželo črncev. V starem veku so tako imenovali vse dežele, mejase Egipta, ker so bile takrat obljudene do malega s samimi zamorci.

Zanimivo je, da Čehi še zdaj imenujejo Abesinijo z njenim prvotnim imenom »Habeš«. (»Prager Presse«.)

OKROGEL DEZELAN IN URAR

(j-p) Nica, avgusta

Zadnjič je moral nesti neki letoviščar svojo žepno uro v popravilo, ker mu je padla v vodo. Bilo je že proti večeru; s seboj je vzel svojega prijatelja, znanca z dežele, ki je bil na popoldanski čajanki malo preveč pogledal v kozarčke vsakovrstnih likerjev in čoktailov in je bil zato nekoliko okrogel in hudo zgovoren.

Pri urarju je hotel imeti gost z dežele prvo besedo.

»Kaj je to?« je vprašal prodajalec in mu vzel pokvarjeno uro iz rok.

»Ura,« je mirno odgovoril urar.

»Za kaj je to?«

»Da beremo, koliko je ura.«

»Kako?«

»Pogledamo na oba kazalca.«

»A zakaj se kazalca sučeta?«

»Ker je tu zadaj vzmet,« je pokazal urar.

Bankirjeve počitnice

Za dopust ni šel v kopalnišče ne na morje, temveč — v cirkus za klovna

(q-p) Spokane (USA), avgusta

V malem mestu Spokaneu (država Washington) imajo banko. Njen ravnatelj se piše Harper Joy; po sodbi vseh meščanov je odličien bankir.

Kadar rečeš o denarstveniku, da je odličien bankir, pomeni v Ameriki, da ima sive lase, široke kretnje, ljudomilne manire, najmanj dva telefona na svoji pisalni mizi in med zobmi velikansko cigaro. Če vrhu tega še igra golf in poje v nedeljo na koru, uživa med ljudmi neomejeno zaupanje. Vsaj dotlej, dokler ne napove stečaja in izgine čez mejo, ali si pa požene kroglo v glavo ...

Nu, pri tem bankirju ne gre za take reči. Zadeva sploh ni žalostna; govora ni ne o hudodelstvih ne o poneverbah. Spokanska banka stoji trdno ko skala in njeni vlagalci lahko mirno spe.

Pa vendar ponoči ne spe, a podnevi stikajo glavé. Zakaj? Ker jim ne gre v račune, kako da njihov bankir ubija svoj prosti čas s tem, da se gre klovna. Klovna v pravem pomenu besede ...

Vsako leto, ko napoči poletje, počitniški čas, pusti gospod Joy svoje blagajne in knjige s številkami, svoja dva telefona in strojepisko in jo odkuri — s cirkusom. In cela dva tedna si posaja koničasti klobuk na glavo in klobučna v širokih nagubanih hlačah okoli, z obrazom, vsem posutim z moko, in živo rdeče poslikanim nosom, se postavlja na glavo in govori budalosti brez glave in repa. Otroci kar nore za njim, on sam se pa imenitno zabava.

Ta komedija traja še leta in leta, a vrlim Spokanečanom se še sanjalo ni, kako mnogostranskega moža imajo v svojem časti vrednem bankirju. Mislili so pač, da gre za počitnice na morje, kakor se za takega petičnika spodobi in mu gre. Dokler ga ni ondan neki žurnalist odkril pri cirkusu Barnesu v nekem gnezdu na Zahodu ...

In zdaj se vlagalci vsi v skrbeh praskajo po glavi in se izprašujejo, ali jim še kaže nositi denar v srambo k bankirju, ki ne preživlja svojega prostega časa kakor vsi drugi pošteni bankirji na svetu — taki bankirji, ki tožijo, kako jih jetra tišče, kako umazani so dandanašnji vlagalci, kako za nič je vlada in kako drage so železne blagajne ...

P. L.

Naj je človek še tak brezverec, spričo toli nerazumljive rešitve bi skoraj moral verovati v čudež.

KOLIKO ČASA PREBIJE ŽENSKA PRED ZRCALOM

(n-l) Stockholm, avgusta

Neki švedski statistik trdi, da je izračunal, koliko časa povprečno prebije ženska v svojem življenju pred ogledalom. V ta namen je natanko opazoval celo vrsto svojih znank in si vse točno zapisoval; obenem je prosil tudi več svojih prijateljev, da so mu pomagali pri opazovanju svojih boljših polovic.

In pokazalo se je, da prebije mlado dekle povprečno po 15 minut na dan pred zrcalom, žene od 20 let navzgor tja do najvišje starosti pa prestejo ali presede pred ogledalom najmanj pol ure vsak dan.

To pomeni, da je žena, ki je učakala 70 let, žrtvovala zrcalu svojih 10.000 ur, to je več ko 800 dni ali malone dve leti in pol svojega življenja.

ŠE DVE O ROGERSU

Na drugem mestu smo posvetili par vrstic v spomin slavnemu ameriškomu filmskemu igralcu in humoristu Willu Rogersu, ki se je ondan ubil z nič manj slavnim ameriškim letalcem Willyem Postom pri letalski nesreči nad Aljasko. V angleških časnikih smo brali pri tej priliki več ljubkih anekdot o njem. Dve izmed njih naj dobite prostora tudi v našem tedniku.

Ko je bil Rogers v Londonu, je bral, da v angleških kavarnah le ob določnih urah servirajo alkoholne pijače. Humorist je osupnil:

»Ali ste čudni pri vas na Angleškem! Vi Angleži lahko pijete samo pol dneva. Napravite rajši kakor mi in uvedite popolno prohibicijo. Potem boste lahko pili vso noč ...«

Waleski princ je povabil Rogersa v palačo Saint-James in mu jo razkazal. Nekaj dni nato so Američani brali takole poročilo:

»Ko sem čakal princa, sem si ogledoval podobe na stenah. Videl sem slike angleškega kralja in kraljice in princese Maryje. Nikakih drugih ženskih podob. Zdi se mi, da se mladi mož letos še ne bo poročil ...«

(Saj gotovo veste, da se waleski princ trdovratno otepa ženitve, čeprav so ga kot bodočega kralja že nekajkrat hoteli ukleniti v spone zakonskega stanu.)

GROF MONTE-CRISTO

Roman

Napisal Aleksander Dumas

101. nadaljevanje.

»Che cosa?« vpraša razbojnik. »Dajte no, prijatelj!« zamoleduje Danglars, »ali se vam ne zdi, da bi bilo že čas, da tudi meni kaj princsete?«

Toda ali ga razbojnik ni razumel, ali ga pa ni hotel razumeti: meni nič tebi nič je sedel nazaj in mirno dalje otepal svojo južino.

To je Danglarsov ponos zadelo v črno; ne, s to živaljo se ne bo več spuščal! Zleknil se je na kožo in ni znil nobene več.

Spet so minile štiri ure; orjaka je nadomestila druga straža. Danglarsa je strašno ščipalo po želodcu; počasi je vstal, pristonil okoli špranji in spoznal umni vodnikov obraz.

Res je bil Peppino. Spustil se je bil nasproti vratom na nekako pručico, na kolena si je pa položil skledo kadečega se dehtečega graha s slanino. Na tleh zraven njega je stala košarica grozdja in steklenica orvietšana. Peppino je bil očitno sladkosnedež.

Ko je Danglars gledal vse te priprave, so se mu nehoti začele zbirati sline v ustih.

»Oh,« je zastokal. »Vseeno bom pogledal, ali ima ta kaj boljše manire.«

To rekši, je rahlo potrkal.

»Kaj bi radi?« vpraša Peppino in odprave vrata. Ker je bil dostokrat pri Pastriniju, si je bil nabral nekaj drobtin francoščine.

Danglars je zdaj zares spoznal v njem moža, ki se je bil tako sirovo zadržal nanj: »Dentro la testa!« Toda zdaj ni bil čas za očitke; zato napravi kar se dá prijazen obraz.

»Oprostite, gospod,« ga ogovori, »ali mar meni ne bodo nič dali jesti?«

»Saj res!« osupne Peppino. »Ali je mar vaša svetlost slučajno lačna?«

»Slučajno, ta je dobra!« zamomlja Danglars. »Natanko štiri in dvajset ur je že, kar nisem nič jedel. — Seveda, dragi gospod,« reče potem na glas. »Lačen sem, zelo lačen celo.«

»In vaša svetlost bi rada jedla?«

»Pri tej priči, če je mogoče.«

»Nič lažjega,« odvrne Peppino.

»Pri nas lahko vsega dobite, kar vas je volja, če plačate, kakor je navada pri vseh poštenih kristjanin.«

»Menda!« vzklikne Danglars. »Čeprav bi ljudje, ki koga ujamajo in zapro, morali vsaj gledati, da jetnik ne bo stradal.«

»Pri priči, svetlost! Kaj zapoveste?«

In Peppino postavi svojo skledo tako na tla, da so silile njene vonjave Danglarsu naravnost v nos.

»Torej imate tudi kuhinjo tu?« vpraša bankir.

»Če imamo kuhinjo? In še kakšno!«

»In kuharje?«

»Prvovrstne!«

»Prav! Prinesite mi tedaj piščanca, ribo ali divjačino; kar koli, samo da bo užitno.«

»Kakor želite, svetlost! Reciva tedaj piščanca, ne?«

»Da, piščanca.«

Peppino se obrne in zavpije na ves glas:

»Piščanca za njegovo svetlost!«

Odmev Peppinovega glasu se še ni bil docela izgubil od obojkov, ko se prikaže lep, vitek mladenič, skoraj gol; v roki je nesel piščanca na srebrnem pladnju.

»Človek bi mislil, da sedi v pariški kavarni,« zamrmra osuplo Danglars.

»Evo, svetlost!« vzklikne Peppino, vzame mlademu razbojniku piščanca iz rok in ga postavi na črno mizo — razen pručice in kožnate postelje edino opravo v celici.

Danglars vpraša, kje sta nož in vilice.

»Evo vam, svetlost!« vzklikne Peppino in mu poda majhen skrhan nož in lesene vilice.

Danglars vzame nož in vilice in se jame pripravljati, da bi piščanca razkosal.

»Oprostite, svetlost,« ga ustavi Peppino in mu položi roko na ramo; »pri nas je treba plačati vnaprej, drugače bi utegnili priti pri odhodu do kakšnih nesoglasij.«

»Ah,« zamrmra Danglars, »to pa že ni več kakor v Parizu, ne glede na to, da me bodo najbrže še odrli povrh. Pa naj bo, velikodušen bom. Že od nekdanj se spominim, kako so mi pravili, da je v Italiji življenje poceni; pri nas bi stal takle piščanec šestdeset centimov. Náte, prijatelj!«

S temi besedami vrže Peppinu zlatnik.

Peppino ga pobere. Danglars zasadi nož v piščanca.

»Trenutek, svetlost,« vzklikne Peppino in vstane. »Še nekaj ste mi dolžni.«

»Saj sem rekel, da me bodo odrli,« zamrmra Danglars, na glas pa reče: »Koliko naj bi vam bil še dolžan za to jetično piščice?«

»Vaša svetlost mi je dala en zlatnik na račun in mi jih dolguje še štiri tisoč devet sto devet in devetdeset.«

Danglars se pri toli neizmerenem dovtipu razširijo oči.

»Imenitna šala!« zamrmra. »Bogme, res imenitna!«

Spet je hotel načeti piščanca; preveč je bil lačen, da bi se ustavil pri takšnih dovtipih. Toda Peppino ga trdo prime za roko.

»Najprej denar, gospod,« mu reče vljudno.

»Tak se ne šalite?«

»Mi se nikoli ne šalimo, svetlost.«

»Kaj, sto tisoč frankov za enega samega piščanca...?«

»Ne morete si misliti, svetlost, koliko truda in preglavic nam zadaja reja perutnine v teh zapuščenih katakombah.«

»Dajte no! Meni se vse to skup zdi zelo zabavno, kar smešno. A ker me lakota daje, me pustite, da v miru pojem. Náte, tale zlatnik je za vas.«

»Potem ostane še štiri tisoč devet sto osem in devetdeset,« meni Peppino prav tako malomarno ko prej. »S potrpežljivostjo bomo že prišli do svojega.«

»Nikoli!« zavpije Danglars, razdražen nad njegovim roganjem. »Nikoli! Naj vas hudič vzame! Še ne veste, s kom imate opravka.«

Peppino pomigne in mladenič prime krožnik s piščancem in ga odnese. Danglars se vrže na posteljo, Peppino pa zaklene celico in se mirno spravi spet na svoje kosilo.

Danglars je mislil, da mu bo želodec zvilo od krčev. Toda premagal se je še pol ure, čeprav se mu je zdelo, kakor da čaka celo večnost. Potem spet vstane, stopi k vratom in zaprosi:

»Ne mučite me, gospod, in povejte, kaj bi radi od mene.«

»Svetlost, rajši vi povejte, kaj naj storimo za vas. Zapoveste in storili bomo.«

»Če je tako, odprite najprej vrata!«

Peppino odpre.

»Jedel bi rad,« zaječi Danglars.

»Tak ste lačni?«

»Menda! Saj sami veste.«

»Kaj bi vaša svetlost hotela jesti?«

»Košček suhega kruha, ker so piščanci v teh prekletih votlinah tako pasje dragi.«

»Kruha? Naj bo!« vzklikne Peppino. »Hej, kruha!«

Mladenič prinese majhen kos kruha.

»Evo vam!« pravi Peppino.

»Koliko?« zahrope Danglars.

»Štiri tisoč devet sto osem in devetdeset zlatnikov; dva sem že dobil na račun.«

»Kaaaj? Kos kruha sto tisoč frankov?«

»Sto tisoč frankov,« pritrdi Peppino. »Pri nas ne prodajamo po jedilniku, temveč po enotnih cenah. Če dosti pojedete ali malo, če naročite deset skled ali samo eno: pri nas plačate enako za vse.«

»Pa mar veste, da se je Lawrence živ vrnil iz sovjetske Rusije?«

Mož ga je začudeno pogledal. Predobro je poznal Lawrencea, zato ni mogel razumeti njegovega vprašanja.

»Menda, saj ste se vendar vrnili; sicer ne bi mogli zdaj govoriti z menoj.«

»Mislite?« je menil Lawrence. »Ali ste prepričani, da sem se že vrnil iz sovjetske Rusije, in ali ste prepričani, da sem jaz res jaz?«

Kaj pa, če sem samo Lawrenceov dvojnik, ki ga tu v Londonu nadomestujem, pravi Lawrence se pa morda zdajle klati po širnem svetu?«

Vsi prisotni so bili v zadregi. Zakaj kar nič neverjetno se jim ni zdelo, da ta Lawrence, ki se z njimi pogovarja, res ne bi bil pravi polkovnik... Če se jim ne bi bil od srca nasmejal, bi mu bili nemara res verjeli...

»News Chronicle« je objavil nekaj anekdot o Lawrenceu:

V pristanišču Southamptonu so nekoč Lawrencea naprosili, naj preizkusi novi motorni čoln »Miss England«. Ta čoln je bil takrat najzanesljivejši in najhitrejši, kar so jih Angleži imeli.

Lawrence se je začudil: »Zakaj prav meni ponujate poskusno vožnjo?«

»Zato, ker vemo, da ste neustrašni. Morda bi dosegli nov rekord...«

»Hvala, gospodje, rekordov mi je dovolj. V Arabiji, na Turškem, povsod sami rekordi. Dovolj sem slaven in

»Spet ta neokusna šala! Če vam povem, prijatelj, da nisem razpoložen za take neslanosti! Rajši kar pri priči povejte, da bi radi, da umrem od lakote; tako bova prej skup.«

»Ne, svetlost, vi sami bi bili krivi, če bi vas lakota ugonobila. Plačajte, pa boste lahko jedli!«

»S čim naj plačam, tepec kronani?« zakriči Danglars, ves iz uma od togote. »Mar misliš, da nosi človek meni nič tebi nič sto tisoč frankov s seboj?«

»Svetlost ima v žepu pet milijonov in petdeset tisoč frankov,« odvrne Peppino. »To je toliko, da si lahko privoščite petdeset piščancev po sto tisoč frankov in še pol piščanca za petdeset tisoč.«

Danglarsa stresa groza; mrena mu je padla z oči. Šala je trajala dalje, a zdaj jo je vsaj razumel.

»Poslušajte, prijatelj,« reče z mrtvim glasom. »Če vam plačam teh sto tisoč frankov, ali bova potem vsaj bot in me boste pustili, da bom lahko v miru pojedel?«

»Zanesite se, svetlost.«

»A kako naj vam plačam?« vpraša Danglars. Zdaj je že laže dihal.

»Nič lažjega! Pri Thomsonu & Frenchu v Rimu imate odprt kredit; dajte mi nakazilo za štiri tisoč devet sto osem in devetdeset zlatnikov in naš bankir nam jih bo izplačal.«

Danglars je izgubil vso voljo za barantanje. Vzel je pero, ki mu ga je prinesel Peppino s črnilom in papirjem vred, napisal nakazilo in se podpisal.

»Náte,« reče nato s tresočim se glasom. »Vzemite!«

»In vi vzemite piščanca.«

Danglars ga hlastno použije; za tolikšen denar se mu je zdel zelo koščen.

Peppino pa vzame papir, ga pazljivo prebere in spravi v žep. Nato jame spet s tekom otepati svoj grah s slanino.

XIX

ODPUŠČANJE

Drugi dan je bil Danglars spet lačen; zrak v tej jami je očitno zbujal tek. Toda jetnik je mislil, da si bo danes prihranil izdatke; kot varčen človek si je bil namreč utrgal pol piščanca in kos kruha in oboje skril v kot svoje celice.

Lawrence in njegovi prijatelji

Ali je »nekonani kralj Arabije« res umrl?

(Gl. štev. 22—27 in 29—33.)

Zdi se, da se je Lawrence tiskrat prvič resno in hudo urezal. Toda ta neuspeh ga ni potrl. Odsel je v Arabijo in organiziral arabske vstaše pod navideznim poveljstvom emirja Fezala. To niso bile mačje solze! Arabci so bili popolnoma brez discipline, brez denarja, orožja in streliva. Toda pod Lawrenceovim vodstvom so se ti preprosti prostovoljci prelevili v mogočno in disciplinirano vojsko. Prvi tabor vstašev je štel sedem tisoč Beduinov. Ta peščica se je postavila po robu sedem sto tisočim turških vojakov; razmerje je bilo hudo neenako: 100 proti 1! Lawrence in njegovi vojaki so bili hrabri, čeprav jim je marsičesa manjkalo.

Zato je pisal Lawrence ministru v London (z generalnim štabom v Kairu se še menil ni) takole pismo:

»Angleška stvar v Arabiji je na prav šibkih nogah. Če ne bo vlada takoj storila svoje dolžnosti in podprla arabskega gibanja, smo igro izgubili.

Arabci so pošteni in neustrašni borci, vrh tega pa še dobri prijatelji angleškega naroda. Borili se bodo do poslednjega za našo stvar, toda dati jim moramo denarja, orožja in streliva. Prepričan sem, da bo gospoda v ministru izprevidela, kakšne koristi se Angliji obetajo.«

In to pismo je doseglo svoje. Že nekaj dni kasneje se je položaj v Arabiji temeljito izpremenil. Arabci so kar čez noč dobili denarja, orožja, streliva in ogromne zaloge hrane. Vojska se je začela.

Pravljicne zmage polkovnika Lawrencea tako že vsi poznamo in vemo, da zase ni nikoli hotel časti ne slave. Svojim prijateljem je celó dejal:

»Nikoli bi človek ne smel govoriti ne poslušati slavošpevov o svojih zaslugah. Saj zasluge človeka prežive, potlej so pa same dovolj zgovorne...«

Na vseh svojih smelih pohodih je Lawrence seveda potreboval dobrih in zanesljivih prijateljev. Angleški časnik »Daily Telegraph« piše o tem takole:

Lawrence je na prav svojevrsten način občeval z ljudmi. Govoril je prepričevalno, sladko in mnogo. Tistim, ki jih je potreboval, je za uslugo zmerom to obljubljal, kar jim je bilo po njegovem mnenju najbolj všeč. Po navadi si je novega »prijatelja« tako kaj lahko pridobil, kadar pa vse obljube niso nič zalegle, se je zatekel k drugemu sredstvu: podkupil ga je!

Marsikateri izmed arabskih plemenskih poglavarjev se ni mogel kar tako na lepem odločiti za prijateljstvo z Angleži, zakaj od pamtveka mu je bil bližje turški sultan. Tedaj je Lawrence ubral drugo struno. Podaril je poglavarju lep zavitek, prevezan s pravim zlatim trakom. Ta zlati trak je storil svoje, čeprav ni bil mnogo vreden. Komaj je imel poglavar tak »dragoceni« zavitek v rokah, je postal mehek in obljubil Lawrenceu zaveznitvo. Kasneje, ko je zavitek odvil, je bil sicer hudo razočaran, zakaj vsebina je bila prav smešna: več kosov zmečkane papirja — in nič drugega. Vse, kar je bilo količkaj vredno, je bil zlati trak...

Toda Arabci so preveč cenili Lawrencea, da bi jih bila ta nedolžna šala ujezila. Kdor je segel Lawrenceu v roke

in mu obljubil zvestobo, ni več prekršil dane besede.

Po vojni je Lawrence pisal svoje spomine in zgodovino Arabije. Spomine je natisnil samo v sto izvodih in jih razdal svojim prijateljem. Zgodovina Arabije mu ni vrgla sprva ničesar. Narobe! Še deset tisoč funtov šterlingov (2 in pol milijona Din) izgube je imel. Takrat mu je tudi na skrivnosten način izginil sveženj važnih listin o Arabiji.

Zaradi velikih denarnih izgub se je Lawrenceovo gnotno stanje hudo poslabšalo. Bil je pa pošten in je vso izgubo kril s svojimi skrivnimi dohodki. Leta 1927. je spet izdal zgodovino Arabije, vendar nekoliko skrajšano. Že čez pol leta mu je ta nova naklada vrgla lepe denarce. Plačal je svoj stari dolg in še nekaj funtovskih stotakov mu je ostalo.

Svojih spominov seveda ni smel tiskati za široko javnost, zakaj zdi se, da Intelligence-Service ni bilo všeč, da bi vsi ljudje izvedeli podrobnosti o skrivnostni organizaciji angleškega vohanskega urada.

Časil je bil Lawrence žaljivec, seveda samo med prijatelji. Ti so ga kaj radi poslušali in še sami so pripovedovali, kaj so slišali od drugih o njem.

Nekoč je neki Lawrenceov prijatelj pripovedoval v klubu, da ve, da je bil Lawrence med vojno dolgo na Balkanu in da je po naročilu angleške vlade prehodil vse balkanske države.

Za god in praznik mati dobro ve,
otroci se Dr. OETKER-jevih kolačev vesele!

Nadaljevanje na 6. str.

V naročju sreče

roman

POFRANCOŠCINI • PRIPREDIL • L. A.

27. nadaljevanje.

Zapisnik je bil skoraj ves sestavljen v ruščini in zato ga seveda ni razumela. Toda nekatera mesta so bila prevedena tudi v nemščino. Tako je vsa presenečena razbrala med drugim:

... Aleksander, sin kneza Jurija Nižinskega in velike kneginje Ksenije Aleksandrovne...

Saša knez! in povrh še sin carske kneginje!

Zaprta je oči. Mislila je, da se bo opotekla od omotice. Kakor blisk jo je prešinilo, kako ga je v začetku nalašč poniževala in mu dala okušati svojo oholost. Zahtevala je bila, da mora biti zanjo navaden Jean, da mora zatajiti svojo narodnost; prisiliti ga je hotela, da bo nosil livrejo kakor lakej, da bo hodil tri korake za njo; ravnala je z njim kakor s hlapcem, pošiljala ga je na kosilo med služinčad... In vse to poniževanje mu je pripravila ona, gospodična Pašteta, ona, ki je mislila, da sme nad vsakomer stresati svojo ošabnost — ona, ki se ni imela z drugim ponasati kakor s svojimi piškavimi milijoni!

Bleda ko smrt se je obrnila k njemu in ga pogledala.

In kako se ji je on maščeval? Tako, da ji je dal svoje ime in svojo ljubezen...

Njuna pogleda sta se srečala. In v njegovem je brala samo nežnost, samo neizmerno ljubezen...

Saša je ugenil, kaj se odigrava v njej. Nič ni rekel, le roke je razširil.

Suzana se je vsa trepečoč vrgla v njegov objem.

»O, Saša moj!« je zajecjajala hlipaje. »Ali mi boste mogli kdaj odpustiti?«

»Srce moje!« je vzkliknil mladi mož hripavo od neugnanega veselja. »Sama si prišla k meni, ničesar ne vedo, ne da bi me poznala: šofer ali zdravnik: mene samega si ljubila in samo mene si si izbrala. Ljuba, dobra moja Suzana, ali zdaj razumeš, zakaj nikoli nisem maral, da bi vedela, kdo sem?«

»Ljubljeni moj knez, ljubezen moja, do smrti bom tvoja! Ljubim te in srečna sem kakor še nikoli!...«

Morala sta se s silo odtrgati drug od drugega: ob strani so stali njuni gostje in ju diskretno prepustili njuni sreči, toda vendar jih nista smela tako pustiti!

Stopila sta k njim in vsakomur posebej stisnila roko.

»Srečen sem, da smem čestitati Vaši Visokosti«, je rekel general Nikolajev mladi ženi in se globoko priklonil.

»Dovolite, da se poslovim od Vaše Visokosti«, je pristopil drugi Sašev svetnik in spoštljivo sklonil glavo.

Suzana je zardela; zmedlo jo je tolikšno izkazovanje časti, čeprav ji je dobro delo.

O, kako ponosna je zdaj, da se je poročila s svojim šoferjem! In s kakšnim zadoščenjem bo povedala gospodu Kreugerju, ko pride čas za to, kdo je njen mož! In ne hote so ji prišle na um Molly in druge prijateljice; saj ne bi bila ženska, če se ne bi bila nasmehnila ob misli, kako ji bodo vse po vrsti zavidale toliko srečo.

Potem sta se poslovila od gostov. Suzana je spoštljivo poljubila baronici Smolenski roko, nato je pa stopila k Barkerju, ki je skromno stal ob strani, zatopljen v svoje misli. Ljubeče ga je objela in poljubila, da so starcu stopile solze v oči od ganotja. Obljubila mu je, da mu bosta pogosto pisala in da ga bosta povabila na Angleško, takoj ko se bosta nekoliko uredila.

Naposled sta mlada ostala sama. Avto ju je že čakal. Na mehkih blazinah sta okusila blaženstvo prvih poljubov in jecljajočega ljubkovanja vseh mladih zaljubljenecv.

Ko se je začelo mračiti, se je Suzana želela vrniti domov.

»Moram, Saša«, je skušala prepričati mladega moža, ki mu je bila ta ločitev na dan njune poroke dvojno kruta. »Očeta je mnogo do tega, da bom tudi jaz pri večerji, ki jo priredi več svojim kupčijskim prijateljem, dunajskim finančnikom, ki so se za nekaj dni ustavili v Pragi. Če me ne bi bilo zraven, bi to hitro opazili, posebno ker je mati jutri namenjena v Lipsko, oče mora pa za več dni po opravkih v Berlin. Odpeljala se bosta že na vse zgodaj, tako da bom kmalu spet prosta; potem se ne bova več ločila. Ko bosta videla, da me ni ne v Pragi ne v Lipskem, bom že zdavnaj na Angleškem.«

Mladi mož je moral odnehati; izprevidel je, da ima Suzana prav. Toda spemiti jo je hotel kar najdalje; če bi bilo po njegovem, bi bil šel skoraj do njene doma. Pri razstanku je bil čudno žalosten, kakor bi ga morila zla slutnja; kar ni mogel izpustiti njene roke. In vendar je imela njuna ločitev trajati samo eno noč.

»Ne bodi tako žalosten, Saša!« mu je Suzana ljubeče dajala poguma. »Ali nisva mar preživela tako srečnega popoldne, kakor nama ga usoda še ni namenila?«

»Vem, da je smešna moja skrb«, je priznal. »Večer za večerom sem odhajal miren in brez skrbi domov, nocoj pa kar ne vem, kako naj sam prebijem to noč.«

Oba sta čutila, da je njegov strah brez sleherne podlage, in sta udarila v smeh. Tako sta se razšla.

Še dolgo je on gledal za njo, dokler mu ni izginila izpred oči. Potem se je s silo odtrgal; prižgal si je cigareto in se sanjavo obrnil domov, poln neizmerne sreče, da je Suzana za zmerom njegova...

IX

Mlada žena se je ravno še o pravem času vrnila, da se je lahko preoblekla za večerjo. Posadili so jo na konec mize, med dva starejša gospoda v brezhibni črni obleki.

Toda Suzani nocoj ni teknilo. Komaj da se je doteknila jedi. Takšne napete večerje med samimi ceremonijami so jo že od nekdaj odbijale. Nehote je morala misliti, kako čisto drugače je bilo malo ur prej na intimnem kosilu v troje.

Mladi ženi se je kar stožilo. Nekaj ji je venomer pravilo, da ni več tu doma: vsa njena duša, vse njene misli so ostale pri Saši; dogodki okoli nje so jo vidno dolgočasili.

Večkrat se je zalotila, kako je dvignila desno roko k ustnicam in skrivaj pritisnila poljub na poročni prstan, ki je od danes po-

Zanimivosti

z vsega sveta

Skrit premogovnik je imel na svojem posestvu v Charleroiju v Belgiji neki knez. Premog je kopal poldrugi meter pod zemljo. Prejšnji mesec je nalomil 7000 kg črnega demanta.

Novo šahovsko igro je iznašel italijanski mojster Tartaglioni. Namestu dosedanjega števila šahovskih figur jih je postavil na šahovnico kar osemdeset, a tudi dosedanje šahovnice s 64 polji je zamenjal za novo s 400 polji. Najnovejše figure so močno sodobne: tanki, letala in drugo morilno orožje. Amaterji so se s posebno vneimo oprijeli nove igre.

Cela potčlunska družina je po očetovem pogrebu zblaznela. V Tannengraudu na Nemškem so zblazneli zaradi očetove smrti štiri otroci z materjo vred. Policija je pomnožena z gasilci po hudem boju ukrotila zblaznele pogrebce.

Neki francoski vojaški živnozdravnik je izvršil samomor, ker mu je poginil konj. Pokojnik je bil samec in je svojega vranca bolj ljubil kakor vse na svetu.

Pri milijonih se imenuje neki bar v Parizu. Odprl ga je neki natak, ko je zadel v državni loteriji milijon frankov. Bogve ali bo svoj milijon dobro obrnil: ali ga bo podvojil ali pa poglaj?...

V prvi polovici devetnajstega stoletja so bili od sile priljubljeni klavirji s posebnimi prizvoki. Izdelovalci klavirjev so se kar kosili, kdo bo iznašel imenitnejšo napravo. Vdelali so v klavirje tamburine, zvončke, cimbele in ropotulke. Neki izdelovalec je napravil poseben klavir z »bojnimi efekti«. Če naj bi med igranjem počil top, je igralce pritisnil z nogo na poseben vzvod, ki je sprožil odprt pokrov klavirja, da je lopnil z vso silo na podstavek.

poldne blestel na njenem prstanu, skrit pod drugim prstanom s podolgovatim draguljem.

To skrivno izkazanje ljubezni ji je dalo poguma, da je laže poslušala dolgočasno pripovedovanje svojih sosedov. Časih je tudi kaj odgovorila, a po navadi nekaj čisto drugega, kakor je vprašalec pričakoval, tako malo jo je zanimal razgovor za mizo.

Zdajci se je pa pogovor razvnel. Nekdo je omenil besedo Rus: Suzana je nehote prislutila.

»Da«, je ogorčeno razlagal gost, »pravi skandal je to! V stvar je zapletenih več mladih gospodičen iz samih boljših družin. Telpa se je posluževala vseh mogočih sredstev, samo da premami bogate dedične. Kako jih tudi ne bi! Sami mladi, elegantni in prijetni gospodje, ki so se znali oblačiti, navdušeni sportniki kajpada, kakor sedanjí čas zahteva — katera jim ne bi bila nasleda?«

»Premeteni so bili, da je bilo kaj!« je pritegnil drugi. »Tako imenitno so se znali sporazumovati med seboj, da jih uboge žrtve niso mogle izpregledati. Vodili so jih v kar najbolj izbrane lokale, tam so se predstavljali drug drugemu in si dajali na moč zvoneča imena in porekla; saj je bil skoraj vsakdo izmed njih najmanj knez ali veliki knez, če ne minister ali general.«

»Seveda so vsi hoteli biti ruski ali poljski emigranti,« je povzel prvi. »V zalogi so imeli vsa lepa čustva, ki jim gredo takale neizkušena dekleta na limanice: domovina razdejana, imetje oropano, sorodniki poklani — prav ničesar niso pozabili. In pri svojem lovu na kaline se niso ustavljali pri navadnih bogatinkah, o ne: morale so biti že težke milijonarke, da so našle milosti v njihovih očeh! Delali so se nesebične kavalirje, da so jih laže opeharili in pehnili v sramoto; nekatera dekleta so celo šla v smrt, videč, da jim grozi sramota...«

Suzana se je zdrznila. Vsa kri ji je zastala v žilah.

Ali ni mar nje na zgodba, kar tu pripovedujejo?

S široko razprtimi očmi, drgetaje po vsem životu, je krčevito strmela v govornika, skušaje ugeniti, kakšne strahote bo še povedal.

Vse omizje je napeto streglo po toli nezasišanih novicah. Za Suzano se takrat nihče še zmenil ni, tako je vse viselo na pripovedovalčevem obrazu.

Gost, ki je to pripovedoval, je čutil, da je mahoma postal središče vsega omizja. Da še bolj pritegne pozornost nase, je nalašč premočnil, napravil požirek, potem pa počasi povzel:

»Eden teh sleparjev je bil poseben spreten in predrzen: posročilo se mu je celo, da se je v hotapil v hišo nekega boga, ga nemškega industrijca. Dal je najeti za šoferja; s svojo čedno zunanostjo, še bolj pa s sladko zapeljivostjo je tako premotil domačo hčer, da se je celo poročila z njim!...«

»S šoferjem!«

»Da. Če vam povem, da je siroto popolnoma dobil v svoje mreže. A najlepše pri vsej stvari je to, da so on in njegovi pajdaši tako imenitno igrali ta teater, da jih živ krst ne bi bil izpregledal. Eden je nastopal kot pop, drugi je igral velikega kneza, tretji kaj vem kaj! Šofer sam se je prelevil v kneza in naša nič hudega ne slutite za ljubljeno je bila prepričana, da je dobila pravega ruskega kneza za...«

»Najboljši Dr. OETKER-ja so preparati!« kdor jih pokusi, trdi vsaki.

Proti debelosti

uporabljajte neškodljivo

Slatinske tablete

za hujšanje

sestavljene iz naravnih mineralnih soli in rastlinskih ekstraktov

Proizvajala: apoteka

MR. BAHOVEC, Ljubljana

V vseh lekarnah 100% D. Din 46—

200 tabl. Din 14—

Reg. No. 1423 od 1. VII. 31.

O rojstnem kraju

Strašen krik se iztrgal Suzani iz ust, da je pripovedovalcu sredi stavka zastala beseda.

Mlada žena je planila pokonci. Njen obraz je bil tako spačen od neznane groze, da ga ni bilo moči spoznati.

»Ne, ne!... Saša! Saj ni mo...« Njen krik se je izgubil v hropenju. Razširila je roke in se kakor posekana grudila na tla.

Med gosti nastala nepopisna zmeda. Vsi so se bili tako zaverovali v govornika, ki jim je razkrival nezasišani skandal, da ni nihče opazil, kako Suzani čedalje bolj izginja kri z lice. Njen nečloveški krik, poln groze in obupa, je zbudil pravcato paniko med njimi. Nil gar ni več strpele na stolu; instinktivno so planili kvisku in hoteli pomagati nesrečni Suzani.

Toda med tem je bila že prihitela služinčad; dve sobarici in spletičarji so dvignile mlado ženo s tal in jo prenesle v sosedni salon.

Kreuger se je prvi zbral. Prosil je goste, naj spet posedejo, češ da ni nič hudega; Suzana ni bila še nikoli zares bolna, zato tudi ta nje nepričakovana slabost ne more biti nič nevarnega. Toda pripeljence je bila minila prava vija; kar presedali so se po svojih stoli, komaj čakaje, da bi prišel čas za razstane. Preveč resen je bil Kreugerjev obraz, da bi mogli verjeti njegovim pomirjevalnim besedam. In potem: zakaj njene matere tako dolgo ni nazaj?

Čez kake pol ure se je šele Kreugerjeva žena vrnila s prvimi novicami.

OLAJŠAVE UDELEŽENCEM LJUBLJANSKEGA VELESEJMA V POMORSKEM PROMETU. Za obisk jesenskega Ljubljanskega velesejma, ki bo trajal od 5. do 16. septembra, so dovoljene tele olajšave: Jadranska plovidba a. d. Sušak, je dovolila udeležencem vozno olajšavo, tako da se vozijo v višjem redu, plačajo pa ceno nižjega razreda. Ugodnost velja za dopotovanje od dne 31. avgusta do 16. septembra, za povratek od 5. do 21. septembra; Dubrovačka plovidba a. d. Dubrovnik, je priznala iste ugodnosti v času od 20. avgusta do 20. septembra; Zetka plovidba a. d. Cetinje je dovolila 50% popusta na vseh svojih parnikih od dne 20. avgusta do 20. septembra.

Revmatizem

bolečine v kosteh, išias, zbadanje, nabrekli žile, revmatični glavobol, zobobol itd. zdravil uspešno samo:

„Antirheumin“

Je to dobro domače zdravilo, preizkušeno od najrazličnejših ljudi doma in v tujini. 1 steklenica po 75 gr stane Din 35— s poštnino Din 40—, steklenica po 40 gr Din 18— s poštnino Din 23—, tri originalne steklenice skupaj Din 105— franko. Po povzetju pošilja s točnim navodilom vred Mr. Ante Mrkušić, lekarnar, Mostar, Primorska banovina.

Oglas, reg. S. Br. 14245 od 11. 8. 1933 g.

Sibila in biser

Madžarski napisal Franc Molnar

Ko je stopala žena doktorja Kendeja po koncertu v veliki dvorani Glasbenega društva po stopnicah, je nekaj pobrala s preproge.

Evgen Ratoti, njen večni spremljevalec, jo je seveda takoj vprašal: »Kaj ste pobrali, lepa Sibila?«

»Nič,« je odgovorila mlada gospa in zardela do ušes.

Za njima je stopal Sibilin mož, in ko sta sedela v vozu, jo je tudi on povprašal, kaj je neki pobrala na stopnicah. A tudi njemu je dejala, da ni bilo nič.

Doma je rekla možu:

»Jej, dragi, kolikor ti diši, jaz ne morem jesti!«

Bila je vse preveč živčna, da bi jedla, zakaj našla je bila na rdeči preprogi v Glasbenem društvu velik, pravi rdečkasti biser!

Zakonca sta po večerji legla in mož je kmalu zasmrčal. Toda okrog tretje zjutraj se je predramil in slišal, da njegova žena ihti. V polsnu je bil Kende prelen, da bi jo vprašal za vzrok, in prav gotovo bi bil takoj spet zaspal, da ni Sibila nenadoma vstala.

Čez posteljno luč je pogrnila robček in jo privlila. Potlej se je tiho splazila k omari za perilo in brskala po njej. Med tem je večkrat na skrivaj poškilila k možu.

Moža je to skrivnostno početje hudo zaskrbelo. Občutek ljubosumnosti se je rodil v njegovem srcu.

»Zelo si živčna, Sibila,« je dejal drugo jutro doktor Kende svoji ženi.

»Prosim te, pusti me pri miru!« ga je zavrnila Sibila.

»Zaradi tega ti pač ni treba vzroji. Ugotovil sem samo, da si živčna.«

»Prav zato mi daj mir!«

»Dobro: če ti je tako všeč, sploh ne bom zinil besede več!«

Poveznil si je klobuk na glavo in nasajen odšel. V kavarni je prečital polovico podlistka, a ni niti besedice razumel, kaj bere.

O pol štirih je pozvonil Evgen Ratoti pri Sibili.

Evgen Ratoti, domišljav gizdalin, je vzdihoval že celo leto po lepi gospe.

»Lepa Sibila,« je dejal s presladkim glasom oboževani ženi, »zakaj ste od sinoči tako trpki?«

»Trpka se vam zdim?« je vprašala mlada gospa. Ta izraz ji je menda posebno ugajal.

»Da!«

Tedaj je Sibila prvič Evgena čudno pogledala, skoraj zaupljivo. Sklenila je: »Pokazala mu bom oni rdečkasti biser!«

Povabila je Ratotija prihodnji dan o pol šestih k sebi. Evgen je čutil, da se je nekam primaknil h gospe, samo vedel ni, kako in zakaj. Za vsak slučaj se je bolj kakor po navadi nadišavil s parfumom in pomado, ovratnico je pa izbiral kar deset minut.

Kendejevi ženi so žarela lica, ko je vstopil Ratoti. Zaihtela je in se mu vrgla na prsi.

»Evgen,« je dahnila med solzami.

Evgen jo je ves neumen od sreče objel.

»Srček!« je tiho zašepetal, »ali si mar nesrečna? Vročica te daje!«

Sibila je dolgo molče slonela na Evgenovih prsih. Nenadoma se je pa odtrgala iz objema, odprla omaro in mu s čudnim usmevom pomolila rdečkasti biser.

»Našla sem ga, ukradla!« je izdala.

Evgen je uživaje zaprl oči, zakaj ugajal si je v vlogi potajivca predrzne pustolovke. Bil je srečen kakor še nikoli.

»Tvoja sem,« je šepetala Sibila v prijaznem samskem stanovanju, ki ga je bil Ratoti nalašč zanj najel.

Sedela sta na zofi drug poleg drugega, in Sibila je kazala svojemu prijatelju rdečkasti biser.

Nikomur drugemu in nikjer na vsem svetu ne bi bila mogla pokazati bisera; nositi ga seveda ni smela in zato ji je bil sovedec potreben, da se je lahko postavljala s svojim dragocenim zakladom.

»Ne ljubiš me,« je dejal Evgen, zakaj čutil je, da ga ne ljubi zaradi njega samega.

»Pač! Ljubim te,« je odvrnila lepa gospa in poljubila Evgena brez prepričanja. Biser je ležal moten in nekam pomečkan pred njo na mizi; vendar ga je morala gledati.

»Vrzi ga proč!« je silil Evgen. Lepa gospa mu je vrgla tako uničujoč pogled, kakor da bi jo bil nagovarjal k ponižujočemu dejanju! Bil je pogled, ki ga imajo ženske za tiste moške, ki jih ne morejo razumeti.

»Fej!« mu je zabrusila, »ne ljubiš me zaradi mene same.«

Tako je šlo svoja dva meseca. Sibila ni bila nič več zdrava in vedra kakor prej; spala je slabo, postala je bledikava in jed ji ni šla v tek.

Njenega moža je ta sprememba zelo vznemirjala.

»Kaj ti pa je, ženica?« jo je vprašal v skrbeh.

Tedaj se mu je Sibila jokaje naslonila na prsi.

»Joj, kako nesrečna sem!« je potožila.

Doktor Kende se je zdrznil; ubožec se je bal, da bo prišel zdaj tisti trenutek, ko mu bo žena priznala iznevero. Ni mu bilo jasno, kako naj bi se v tem vzvišenem trenutku vedel.

Do večera ni zinil niti besede. Med tem je sklenil — po dolgem in mučnem duševnem boju — da bo Sibili odpustil, če mu bo priznala strašno skrivnost. Ves trepetoč si je posadil ženo na kolenca in ji dejal z mrtvim glasom:

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlo-liska srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

»Kar priznaj mi, ljubica.« Sibila je pričela jokati, potem je pa rekla:

»Ubij me!«

»Zakaj?« jo je s pobešeno glavov vprašal mož.

»Ker sem kradla! Po koncertu sem našla na stopnicah rdečkasti biser in nisem nikomur tega povedala.«

Globoko je vzdihnila in olajšana izročila možu biser.

»Ne beli si glavé, ljubica!« ji je dejal mož, »jutri ga odnesem na policijo.«

Précej na to je odšel Kende v svojo delovno sobo in se razjokal od veselja.

»Zakaj te včeraj ni bilo, Sibila?« je vprašal Evgen lepotico, ko sta bila trenutek sama. Todaj prav takrat se je mož že vrnil.

»Kaj ste rekli, gospod Ratoti?« je glasno vprašala Sibila in se smehljala.

»Nič... saj ni vredno, da bi govoril,« je zajecjal Evgen in mrzel pot ga je obllil po križu. Ostal je še nekaj minut, potem se je pa poslovil. Nikoli več ni srečal lepe Sibile.

Gospod Arpad Fekete je pobožno poljubljal roko lepe gospe. Hudo se je bil začudil, ko ga je Sibila snoči poklicala, zakaj že več let jo je brez uspeha oboževal.

Bila sta sama — doktor Kende je po navadi do sedme ostajal v pisarni — in prijetna zabava ob brenčecem čajnem kotličku je navdajala gospoda Arpada Feketeja z najslajšim upanjem.

Nekaj dni kasneje sta se sprehajala po večernih cestah velikega mesta. Prihajala sta iz prijaznega Feketejevega samskega stanovanja.

»Kam me vodiš, ljubica?« je nežno vprašal Arpad in krepko stisnil Sibili desnico.

Lepa gospa se je samo skrivnostno nasmehnila in molčala.

H koncu se je ustavila pred izložbo nekega zlatarja.

»Rada bi,« je mehko in sladko dejala, »če me res ljubiš... rada bi... tisti biser... tisti veliki, rdečkasti biser...« (S-I*)

Lahke poletne obleke

so hitro sveže oprane — vzemi samo LUX!

nikoli odprt

LUX

pristen samo v tem zavitku

Gospodinja

TEK IN LAKOTA

Lakota prihaja »iz želodca«, tek pa ima svoj sedež v možganih. Lačen je vsak človek, teka pa nima vsakdo. Tek je torej imenitnejša stvar in bolj »gospokas«.

Zvečine je lakota kriva, da dobi človek tek, zgodi se pa tudi, da se človek s tekom spravi nad jed, pa postane šele takrat lačen.

Skratka: tek pomeni slast za jed, lakota pa potrebo po jedi, torej prihaja lakota »od znotraj«, tek je pa vezan bolj na zunanje vplive.

Gospodinja lahko ugodno vpliva na tek svoje družine ali svojih gostov, zakaj okusno pogrnjena miza in lepo servirana jed dela domačim in tujim — tek. Nikoli bi torej ne smeli pozabiti, da je lepo pogrnjena miza in okusno servirana jed pogoj za — »dober tek«. Saj ne jemo samo z usti, saj nimamo samo okusa in ne samo trebuha. Oči, nos, smisel za lepoto, vsi ti jedo... Ni torej dovolj, da je hrana samo tečna, človeku je treba še nečesa več.

Tek ni samo grda razvada sladkosnednežev, tudi drugi skromnejši zemljani ga poznajo. Saj prav pogosto slišimo, »da se komu kar »sline cedijo«, no in to je pravi izraz popolnega teka. Sluznice, ki res izločajo sline, samo pospešujejo prebavo in to je za človeka od silne važno. Ni vseeno, če človek eno in isto jed s tekom je ali samo iz potrebe.

Tek torej povzročajo do malega vse jedi, ki imajo prijeten vonj, ki so lepo servirane, in ki niso — prevečkrat zapovrstjo na mizi.

UMAZANI ROBOVI NA SKLEDAH

Na skledah iz bele glince, porcelana in lošča (emajla) se kaj radi napravijo umazani robovi. S terpeninom jih brez truda odstranimo. Kositrnih in pocinkanih posod pa ne kaže čistiti s terpeninom, tudi s peskom in s čistilnim praškom ne, zato je najboljšje, če jih umivamo s toplo vodo.

ALI ŽE VESTE...

... da umazane steklenice najlepše očistimo s toplim kisom? V steklenico nalijemo toplega kisa in nasujemo pogret (vroč) pesek vanje, potlej jih pa oplakujemo stresamo. H koncu jih izplakujemo z mlačno čisto vodo in jih posušimo;

... da mora gospodinja v prvem, drugem ali v višjem nadstropju misliti tudi na spodnjo stranko, kadar šiva na stroju? Sum in ropot šivalnega stroja lahko uspešno omilimo, če podložimo pod noge stroja debele kose klobučevine ali gumaste plošče;

... da lahko paniramo zrezke ali kar koli tudi brez jajca? Varčnejše in zdraveje je, če paniramo meso, ribe itd. brez jajca, torej tako, da pomakamo kose mesa v mleko in jih potem precej povajamo v drobtinica, pomešanih z nastrganim sirom. Poskusite, ugajalo vam bo!

Drobiž

Jetno klobaso lahko zrežemo doma prav tako fino kakor v trgovini, če nož prej pogrejemo.

Kino in film

Nov moderen kino v Ljubljani

Tudi kino »Dvor« bo popolnoma preurejen

Izvedeli smo, da se nam v kratkem obetava v Ljubljani dva nova kina, to se pravi, eden popolnoma nov, drugi pa tako preurejen, popravljen in izpopolnjen, da se bo zdel kakor nov. Koncesijo za oba kina je dobilo železničarsko glasbeno društvo »Sloga« v Ljubljani.

Že dalje časa so v Ljubljani govorili, da je v teku akcija za ustanovitev novega velemodernega kina v osrčju mesta. Ta akcija je, kakor smo zdaj izvedeli iz poučenega vira, tako daleč dozorela, da homo že jeseni dobili nov, velemoderno opremljen premierni kino v veliki unionski dvorani na Miklošičevi cesti.

Železničarsko glasbeno društvo »Sloga«, ki je dobilo koncesijo za ta kino — imenoval se bo »Kino Union« — je sklenilo unionsko dvorano akustično popolnoma preurediti, nabaviti nove, kar najudobnejše stole, instalirati prijetno indirektno razsvetlavo in prenoviti foyer in čakalnico, tako da bo novi kino ustrezal še tako razvajanemu okusu. Adaptacija je že v polnem teku.

Informirali smo se tudi glede zvočne aparature. Kino »Union« bo imel najpopolnejšo aparaturo nemške trdnice »Zeiss Ikon«. Da bo glasovni efekt kar moči popoln, bosta nalašč v ta namen prišla z Nemškega in Holandskega dva inženjerja za akustiko, ki bosta na licu mesta proučila dvorano in z raznimi napravami (kakor n. pr. z zavesami, ki duše premočne glasovne valove, itd.) poskrbela, da bo zvočna reprodukcija mehka in topla in popolnoma naravna.

Da bo program kina »Union« v skladu s kinom samim, to je, kar najbolj izbran, je samo po sebi razumljivo — nam je zatrdil naš informator. Vodstvo kina si je že pred podelitvijo koncesije zagotovilo vsa največja in najnovejša filmska dela, pri čemer se ni strašilo nikakih izdatkov, samo da občinstvu ustreže. Vsi najboljši filmi bodo v kinu »Union« na programu takoj za Beogradom in Zagrebom, po možnosti pa še prej. Cene bodo zelo zmerne, tako da si bodo predstave v kinu »Union«

lahko ogledali tudi manj imoviti ljudje. Razen glavnega filma (drame) bosta vselej na sporedu tudi najnovejši zvočni tehnik in zanimiv kulturni film.

Otvoritev kina »Union« bo v začetku oktobra.

Drugi kino, ki ga prevzame Železničarsko glasbeno društvo »Sloga« v svoje roke, je kino »Dvor«, ki je bil doslej v upravi »Zveze kulturnih društev«. Tudi tam se že živahno vrše adaptacijska dela. Dvorana bo popolnoma renovirana in modernizirana, opremljena z novimi, udobnimi stoli, prepleškana in preslikana, tako da bo zbujala vtis popolnoma novega kina. Tudi aparatura pride druga, popolnoma nov in tehnično najpopolnejši izdelek tovarne »Philips«, kakršne imajo v največjih mestih, kakor v Londonu, Amsterdamu, Parizu itd. Seveda so s temi nabavami in preureditvami združeni velikanski stroški, toda uprava društva »Sloga« se

JEAN PARKERJEVA
junakinja MCMovega filma
»Sequoia«

jih ne boji, samo da ustreže ljubljanskemu občinstvu.

Pripomnimo naj še, da bo dosedanji kino »Dvor« dobil tudi novo ime. Imenoval se bo »Kino Sloga«. Otvoritev bo že sredi septembra. Tudi v kinu »Sloga« bodo cene zelo zmerne, filmski spored pa kar najbolj izbran.

O programu kina »Union« in kina »Sloga« nam je obljubil naš informator za prihodnjo številko več zanimivih podrobnosti.

Jeannette Macdonald in kočljivo žensko vprašanje

Po uspelem filmanju »Mariatte« ni pustila Jeannette nobenega časnikarja blizu. Le eden je ubral pravo struno: vprašal jo je, kdaj se ji zdi ženska najbolj zanimiva in mamljiva. Jeannette je odgovorila:

»Po mojem je najzanimivejša ona ženska, ki ima že najmanj tri križe. Šele takrat je popolnoma zrela in jasnovida, zakaj šele takrat je toliko videla in doživela, da razume življenje. Ta njena notranja gotovost in ubranost jo napravi tako mikavno, kakor ne more biti mlado in neizkušeno dekle. Nočem sicer reči, da ne more biti ženska pod temi leti in nad njimi prikupna in zanimiva. Pribiti hočem samo to, da mlajšim manjka življenjskih izkušenj, starejšim pa prožnosti in svežosti. Toliko sem rekla — in pika.«

Brččas še ne veste...

...da je hotela Una Merkel postati učiteljica, če bi v Hollywoodu pogorela;

...da razdaja Joan Crawfordova vsako pomlad svojim prijateljem vse gramofonske plošče, ki jih je čez leto preigrala, zakaj v novem letu starih ne mara več;

...da je Spencer Tracy študiral medicino in se je za filmsko kariero odločil šele po neki dobrodušni vsučilišni prireditvi, kjer je žele veliko priznanje;

...da so »odkrili« Jean Harlow prav slučajno, ko je nekoč spremljala v filmski studij neko prijateljico, ki je nameravala postati filmska igralka;

...da so postali na Clarka Gabla pozorni šele takrat, ko je igral v filmski drami »What Price Glory?« (Evropa v plamenih) vlogo seržana Quirta;

...da misli Wallace Beery preživeti dopust v avtomobilu in letalu in izrabiti kot strasten ribič to priliko za ribolov.

Dobra roba se hvali sama, zato Dr. OETKER-ju ni potrebna reklama!

Izvrsten je Dr. OETKER - ja glas, prodrl je v najmanjšo gorsko vas!

Zdravje

Solne kopeli

Solnce ni za vsakogar!

Solne kopeli imajo dvojno stran, »solčno« in senčno. Marsikoga utegne solna vročina spraviti v grob.

Denimo, da ste imeli pred nekaj leti vnetje prsnice (Brustfellentzündung). Bolezen ste že skoraj popolnoma preboleli, ostal vam je le še neznan suh kašeljček, ki zanj niti ne porajate: privadili ste se mu že. Zakaj naj bi bilo kaj nevarnega, ko so pa vsi v družini zdravi, ko nihče med njimi sploh ne misli na tuberkulozo! Nu, in zato si pač mislite: zakaj ne bi tudi jaz šla na solnce? In tako ostanete kar ves dan v pekoči solni kopeli.

Posledice niso izostale: iz nedolžnega kašlja je nastalo nadležno krehanje in dobili ste vročino. Če greste k zdravniku, vam bo nujno svetoval, da svoje letovanje pri priči prekinete in se vrnete domov. In potem boste morali leta in leta skrbno paziti in se zdraviti, drugače bo po vas.

Drugi primer: prva mladost je že za vami, vendar ste si ohranili mladostno zunanost; zato se vprav kosate z mlajšimi prijateljicami, kdo bo dalje vzdržal na solncu — čeprav vam je morda zdravnik odsvetoval preveč te dobrote. Nenadoma pa začutite, da se vam začne v glavi vrteti, in še preden veste, kako in kaj, ste že padli v nezavest.

In ko ste se prebudili, ste izgubili prejšnjo mladostno zunanost...

Pa povejmo vse to suho po zdravniško: kdor nagiba k tuberkulozi ali krvni prenapetosti, naj ne hodi preveč na solnce. (j-p)

Nega suhe kože

Presuha koža kaj rada poka, zato jo je treba prav posebno negovati. Kdor svoje kože ne neguje pravilno, utegne imeti hude posledice. Na koži se pojavijo razni izpuščaji, tako imenovani ekcemi. Prav pogosto je motenja na koži kriva tudi voda ali pa prešibka izmenjava mineralnih snovi v telesu. Tudi moteno delovanje golšne žleze utegne biti vzrok presuhe kože.

Suho kožo smemo umivati samo vsak drugi dan z vodo, pa še tej vodi dodajemo rajši boraksa ali otrobov, da vodo zmehčajo. Mila ne smemo upo rabljati, pač pa se lahko umivamo z mlekom. Kožo moramo za vsako ceno vsak dan mazati z mastnimi kremami ali z oljem. Zlasti parafinovo olje je suhi koži zelo koristno. Seveda je premalo, če se vsak dan samo enkrat umijemo z vodo ali z mlekom, zato se umivamo med dnevom z borovo vodo ali z borovim oljem.

Vsaki koži, suhi pa še posebej škodi šminka. Utegne se zgoditi, da zaradi šminke koža tako oboli, da je z ničemer več ne moremo ozdraviti.

Lepe roke

Lepota roke zavisi od njene oblike in čistoče kože. Obliko nam da mati pri rojstvu; ta se ne da spremeniti. Toda tudi manj lepo in manj gospodsko oblikovana roka utegne s pravilno nego mnogo pridobiti. Negovana roka povzigne človekovo zunanost, torej ni »luksus«!

Tudi na vse plati zaposlena gospodinja mora svojima rokama žrtvovati vsak dan po nekaj minut. Najbolj trpe roke žensk, ki opravljajo vsa kuhinjska dela ali pa imajo opravka s kemičnimi snovmi. Te jih morajo še prav posebno negovati.

Vsako naj si vsaj dvakrat na dan umije roke v mlacni vodi s premasčnim milom in ščetko. Seveda je treba roke takoj do suhega otresti. Če kanemo na roko nekaj kapljice limonove kisline, koža nekoliko pobledi in ostane mehka in voljna. Ker izgublja koža zaradi umivanja svojo naravno maščobo, jo je treba zvečer natreti z mastno kremo; zlasti je to važno za že od narave suhe kože. V mrzlih dneh je treba suho kožo celo podnevi omastiti.

Najbolj pa kazijo roke ozeblina. Kdor jih ima, naj si kopa roke v vroči galunovi raztopini, v prevretku iz hrastove skorje ali pa naj pomaka roke menjače v vročo in mrzlo vodo, potem si jih pa namaže z mazilom za ozeblina. Rdeče roke natremo s posebno kremo, žulje pa odmakamo v milnici in jih obrusimo s plovcem.

Zdravje in kruh

Zdravnik dr. von Norden je zbiral v vseh kulturnih državah podatke in ugotovil, da izvirajo navadne želodčne in črevesne bolezni zvečinoma od preobilnega uživanja belega pšeničnega kruha. Zato je popolnoma napak in zgrešeno, če zlasti mestni starši branijo otrokom uživanje črnega rženega kruha, češ da je taka »znanikna kmečka hrana« težko prebavljiva; ravno narobe.

Mati in žena

Prijaznost v družini

Kdor hodi z odprtimi očmi po svetu, je gotovo že opazil, kako različni so nekateri ljudje v družbi s prijatelji in znanci, in kakšni so doma.

V razgovoru s prijatelji in s tujci jih je sama ljubeznivost in se ljudje kar pulijo za njihovo družbo. Vsa prijaznost, ki jo posvečajo znancem in tujcem, jih pa doma mine. Namestu prijaznosti jih je sama odurnost in brezobzirnost.

Ali mar ni brezobzirnost, če se mož še zmeni ne za ženine pozornosti?... Sleherni dan si izmislil sirota kakšno majhno presenečenje: časih skuha izbran obed, časih postavi na mizo vrtnico, časih se prav lepo obleče. Zmerom upa, da ji bo mož privoščil vsaj lep pogled ali jo bo pa morda celo z besedo pohvalil. On pa prihaja domov, pobojuje, časih kakšno zine, potlej se pa zatopi v svoj časnik.

Mlada žena se s časom več ne spozna, zagrenjenost jo objame in s solzami v očeh se vprašuje: zakaj noče opaziti, da bi ga rada razveselila; zakaj neki ni več prijazen in dober z menoj? Dokler sva bila še ženin in nevesta, je bil zmerom okrog mene. Zakaj mi ne prinese vsaj kakšne rože in zakaj mi ne prihrani poti, ki bi jo opravil sam kar mimogrede... Zakaj, čemu? Z vprašanji se prične, vprašanja rode dvome, dvomi pa pomenijo po navadi že konec zakonske sreče...

Ne smemo pa očitati nebriznosti samo možem. Tudi žene se z leti odvajajo pravilno ceniti možovo dobroto in prijaznost. Pozabljajo, da je treba reči prosim in hvala. Kadar jim možje to upravičeno očitajo, se kratkomočno odrežejo: »Kaj je le tega treba! Doma so vendar vse vljudnostne oblike odveč. Poznavava se in veva, kako misliva!«

Kdor tako govori, pozablja, da je vljudnost čednost, ki je ne bi smel nikoli zanemarjati. Zakonca, ki imata površne otroke, morata zmerom misliti na to, da se otroci samo od njiju uče, zakaj znano je, da Janez nikoli ne bo znal, česar se Janezek ni naučil. Družinska sreča je povezana s prav tankimi nitkami, rahlimi ko pajčevina... V malenkostih se mož odtuji ženi, žena pa možu. Zakonca naj bi torej občevala zmerom vljudno in tako, kakor se sicer v družbi spodobijo, pa se ne bodo njune nežne vezi nikoli zrahljale. (L-L*)

Škilavost

Otrok škilavi zato, ker je kratkoviden. Treba mu je torej predpisati pravilne naočnike. Zraven pa lahko poskušamo z različnimi vajami: otroku na primer zavežemo po eno oko, to utegne škilavost omiliti. Če pa predpisani naočniki škilavosti ne popravijo, je treba izbrati druge. Časih je prav težko določiti pravilna očala; zdravnik mora imeti mnogo izkušenj, še več pa potrpljenja.

Vsakega škilavega otroka je treba vsekako peljati k dobremu zdravniku.

Razstava ovac in koz. Da zbudi večje zanimanje za ovčerejo in kozerejo, priredi društvo »Živalca« razstavo koz in ovac. Razstavljene bodo kože molznice, kozli, kozlički, dalje ovce, ovni in jagnjeta vseh pasem, ki jih goje rejci v dravski banovini. Razstavljeno bodo tudi razni predmeti in izdelki iz volne in kožuškovine in usnja, krmila in potreščine. Oveca in koza sta zelo koristni živali in ni prav, da opuščamo njih rejco. Razstava bo od 5. do 16. septembra na ljubljanskem velesajmu.

Razstava male obrti na letošnjem jenskem ljubljanskem velesajmu od 5. do 16. septembra, ki jo priredi banovinski urad za pospeševanje obrti, bo nameščena na zunanji strani paviljona E. Tu bo razstavila naša mala obrt, ki ji je treba pred vsem dati priljubljenosti, da pridobi nova naročila in zaposlitve ter se tako opomore.

Za vsal' d'narje dost' muzke

Plošče - gramofone izpo sojamo, zamenjavamo, prodajamo in kupujem

ELEKTROTON

d. z. o. z.

pasaja nebotičnika

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici

A. Presker

Sv. Petra cesta 14

Naši dopisi

PISMO IZ LOŽA

Loška dolina leži lepa in prostrana, od vseh strani z gorami obdana. Na sredi pa mesto Lož stoji in gleda okoli na srečne ljudi.

Ponosno je mesto na neki spomin, saj gor' nad mestom je kup razvalin: od nekdanjega loškega star'ga gradu, pa pravljice čudne ne dajo miru

Ložanom ubogim, ki željni so ga in prosijo milo mi vsak dan Boga: »O, daj nam mir! Preljubi naš Bog, in reši nas pravljice, ki krožijo okrog!«

Izmed pravljic premnogih naj eno povem, ki bo ugajala morda nekaterim ljudem: Na grad pa se hodi solnčit en zmaj, v noge je velik, ima trebuh nazaj.

Kdor pa tja pride, vsa'ga požre; ko z grada gre dol, ne vedo ljudje, ali je mrtev ali je živ, ali kaj nosi v naročju kopriv?

Nes pametni v Ložu so pač ti ljudje, ker zmaja se takega strašno boje. Takega zmaja še nikdar ni b'lo, štet' pa ljudi ni šel še nikdo.

Imamo orožnike in pa sodnijo, trgovci imajo pa tovarišijo, ker v našem mestu so štirje, z gostilnami prav tak hudir je.

So hišice majhne v mestu letem, da so moderne, tega reči ne smem. Le nekaj skednjev je. Še ti so črvivi, Ložani pa iz mesta so prav ljubeznivi

Imamo mi cerkvico, šole pa ne, vseeno smo prav zabavni ljudje. Veselo živimo, kot se mora živet', v krizi današnji na žalostnem svet'.

Pozdravljamo Vas, gospod urednik, lepo pozdravljamo Ložani, želimo pa: »Družinski tednik nam v krizi težki zvest ostani!«

I. Z.

Humor

Kažipot

Pripoveduje Roda Roda

Nekoč sem hodil po hribih in rad bi bil izvedel za pot. Srečal sem nekega starega očanca. Zlomek ve, ali mi bo znal pokazati pot?

»Br' dan,« sem začel. »Ali ste od tod?«

»Hm?«

»Če ste od tod doma?«

»Kdo? Jaz?«

»Da. Vi?«

»Kaaj?«

»Če ste od tod doma?«

»Menda!«

»Kje drži pot v Ricmanje?«

»V Ricmanje bi radi?«

»Da! Kod pridem tja?«

»Najbolje bo, če greste mimo moje hiše.«

»Hvala lepa. Toda kje je vaša hiša?«

»Za mojo hišo bi radi vedeli?«

»Da.«

»Ali vidite ono belo hišo sredi vrta, kali? To ni moja hiša.«

»Temveč?«

»Temveč vidite ono modro hišo ob gozdu?«

»Da!«

»Ta tudi ni moja. In ono veliko z rdečo streho? Ta spet ni moja. No, zdaj pa: ali vidite ono malo hišo za drevjem?«

»Ne!«

»No, tako. Prav tista, ki je ne vidite, je moja hiša — in tam mimo drži najbližnja pot v Ricmanje!«

IZ OTROŠKIH UST

»Kaj ne, mamica, veter pih?«

»Da, srček.«

»Mamica, kaj pa počne veter, kadar ne pih?«

REŠEN PROBLEM

»Kako bi se dala zadelati luknja, ki so jo v naših financah napravile zadnje volitve?«

»Tako, da bi uradniki nategnili pas še za dve ali tri luknje.«
(»Ošišani jež«, Beograd)

AMERIŠKI HUMOR

»Joj, gospa Jonesova, danes ste mi pa nekam hripavil!«

»Da — moj mož se je snoči zelo pozno vrnil domov.«

ROMUNSKÉ AFERE

Šef pisarne bere list.

»Strašno, koliko afer odkrijejo zadnje čase!«

Uradnik: »To še nič ni! Ko bi vedeli, koliko jih sploh ne odkrijejo!«

(»Adeverul«, Bukarešta)

Spet v šolo

TIVAR OBLEKE

Lawrence in njegovi prijatelji

Nadaljevanje s 3. strani.

»Pa bi vi spet šli z njimi v boj, če bi se res postavili Francozom po robu?«

»Ne! Samo v enem primeru.«

»In ta bi bil?«

»Če bi se vi, gospod maršal, sami postavili na čelo francoskih čet, potlej že. S takim nasprotnikom bi mi bilo čast križati orožje.«

Maršal Foch se je nasmehnil:

»Mladi prijatelj, ali mar mislite, da bi me res mikalo, da bi šel tvegati svoj sloves z vojno proti vam?«

Ni dolgo temu, ko je ves svetovni tisk princelc senzacionalno vest, da polkovnik Lawrence ni postal žrtev pokvare svojega motornega kolesa. Trdili so, da

se je nekdo drugi ponesrečil pod Lawrenceovim imenom. On sam je pa baje odšel po naročilu angleške vlade nekam v tujino.

Angleži sami niso mnogo verjeli tem senzacijam, zakaj za Lawrenceovo smrt je vendarle preveč tehtnih dokazov.

Na Angleškem živi njegov brat, in ta je sam prišel na njegov pogreb. Prav neokusno bi bilo, če bi bila angleška vlada na njegov rovaš zbijala take šale.

Najzanesljivejši dokaz za polkovnikovo smrt je pa menda poročilo, ki so ga poslali angleškemu dvoru takoj po njegovi smrti. Sam kralj Jurij V. je brzojavno izrekel Lawrenceovemu bratu sožalje. Verujemo torej še mi, da pravljicega junaka ni več med živimi. Konec.

Mali oglasi

Mali oglasi v »Družinskem tedniku« stanejo po Din 1.— beseda. Posebej se računa davek, in sicer za vsak mali oglas Din 1.50. Kdor želi odgovor ali dostavitev po pošti, naj priloži 3 Din v znakah.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temno-rjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. I garnitura z navodilom stane Din 30.— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

POVERJENIKE SPREJMEMO v vseh krajih Dravske banovine, pa tudi drugod, kjer je večja slovenska kolonija. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Lep postranski zaslužek«.

IZPADANJE LAS IN PHELJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. I steklenica z navodilom stane Din 30.— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem Eau-de-Lahore. — I steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

MAKULATURNI PAPIR naprodaj. — Vpraša se v upravi »Družinskega tednika«.

NEPOTREBNIH DLACIC na obrazu, rokah, nogah, prsih itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrižate z uporabo Enol-praška. — To sredstvo takoj odstrani dlacice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15.— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

OTROŠKI VOZICKI, posteljice, mizice, ograjice, triciklje itd. solidno izdelano in poceni pri — S. Rebolj & drug, Ljubljana, Gosposvetska 13, Kolizej.

POSREDUJEM DENAR na hranilno knjižice vseh denarnih zavodov — Rudolf Zore, Ljubljana, Gledališka ulica št. 12, telefon 38-10. — Pismeni odgovor Din 3.— v znakah.

VAZNO ZA GOSPODINJE IN DEKLETA!

Ravnokar je izšla od S. M. Felicite Kalinšek v osmem pomnoženem natisu najpopolnejša knjiga

»SLOVENSKA KUCHARICA«

z novimi večbarvnimi tabelami in v elegantni vezavi, ki jo dobite za ceno Din 160.—

v knjigarni ANT. TURK nasl., LJUBLJANA, Tyrševa (Dunajska) cesta 5.

PRVOVRSTNI PREMOG poceni in hitro dostavlja na dom priznana trgovina s kurivom Vrhunc Ivanka, Ljubljana, Bohoričeva cesta 25.

BELO GOSJE ČESANO PERJE prvostvne kakovosti, izbrano in mešano s puhom prodam po Din 120.— kilogram. Vprašanja naslovite na M. P. v upravo »Družinskega tednika«.